

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๕๑

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00051

๕๑...

ขณะขับรถกลับจากงานศพของสามีนางเนย นายสมชายดูเคร่งขรึม ไม่ช่างเจรจาพาที เหมือนเช่นเคย จนท่านพระครูรู้สึกผิดสังเกต ความทุกข์อันใหญ่หลวง ที่ชายหนุ่มกำลังเผชิญ อยู่ในขณะนี้ก็คือทำอะไรจึงจะมีเงินแต่งงาน

ฝ่ายผู้หญิงเขาเรียกค่าสินสอดเป็นเงินถึงสี่หมื่นบาท อีกทองหมั้นหนัก ๕ บาท เบ็ดเสร็จแล้วเขาจะต้องมีเงินถึงสี่หมื่นแปดพันบาท จึงจะมีโอกาสได้เป็นเจ้าบ่าว เงินตั้งเกือบครึ่งแสนจะไปหาได้จากที่ไหน ก็ยืมใครเขาก็คงไม่ให้ เพราะไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกัน ครั้นจะเอาวัดป่ามะม่วงไปจำนองกับธนาคาร ก็ไม่รู้ว่าหลวงพ่อบ้านจะอนุญาตหรือเปล่า ยิ่งคิดก็ยิ่งร้อนรุ่มกลุ่มทรวง แต่กาลก่อนก็สุขใจสุขกายสบายดีอยู่ พอมาตกหวังรักเหวลือก ก็มีอันทุกข์ระทบตรมใหม่ไม่เว้นแต่ละวัน “นี่แหละน้ำ เขาว่าอยู่ดีไม่ว่าดี” ลูกศิษย์ก้นกุฎินึกสมน้ำหน้าตัวเอง

“สงสัยว่าพรุ่งนี้พระอาทิตย์จะขึ้นทางทิศตะวันตกเสียกระมัง” ท่านพระครูเปรียญขึ้น คิดว่าฝ่ายนั้นจะโต้ตอบก็เห็นยังเงียบอยู่ นายสมชายกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก จึงไม่ได้ยินที่ท่านพูด

“กำลังเข้ามานอยู่หรือไง สงสัยจะเข้าจตุตถฆาน” ท่านเฝ้าอีก ครั้งนี้คนถูกเขารู้สึกแค่ว่ามีเสียงผ่านหู หากมิได้สำเหนียกว่าท่านพูดว่าอะไร

“สมชาย เธอเอาหุมาด้วยหรือเปล่า หรือว่าลืมไว้ที่บ้านงานโนน จะกลับไปเอาก็ยังทันนะ” ครั้งนี้ท่านพูดดังกว่าเก่า

“อะไรนะครับ หลวงพ่อว่าอะไร” คนถูกเรียกเพิ่งจะรู้สึกตัว

“ทำไมเดี๋ยวนี้เธอเหม่อ ๆ ยังไงชอบกล มีอะไรไม่สบายใจหรือเปล่า”

“ก็...ก็...ไม่มีอะไรนี่ครับ” ปฏิเสธเสียงอ่อย

“ไม่ ไม่มี ก็แปลว่ามี เพราะปฏิเสธซ้อนปฏิเสธ ย่อมกลายเป็นบอกเล่า เธอมีอะไรไม่สบายใจก็บอกมา หรือถ้าไม่บอกมา ฉันจะได้บอกไป” ท่านเริ่มยั่ว นายสมชายไม่มีอารมณ์จะโต้ตอบ จึงระบายความกลุ้มให้ท่านฟังแทน

“ฝ่ายผู้หญิงเขาเรียกค่าสินสอดทองหมั้นตั้งร่วมห้าหมื่น ผมไม่รู้จะไปหาที่ไหน ก็เลยรื้อนรุ่มกลุ่มทรวงอยู่นี่ไงครับ”

“แหม น่าสงสารจริง เอาเถอะตัวฉันนะ สงสารเธอใจแทบขาด และฉันก็อยากช่วยเธอ ทว่าไม่อยู่ในฐานะที่จะช่วยได้ ก็เลยจะไม่ช่วย”

“โธ่ หลวงพ่อ พูดเสียดิบดี ที่แท้ก็จะสรุปว่าช่วยไม่ได้ ผมริ่สุดสำหรับตั้งใจฟัง” นายสมชายต่อว่า รู้สึกความทุกข์ค่อยเบาบางลงเมื่อได้ระบายให้ท่านฟัง

“อ้าว ก็จริง ๆ นี่นา ฉันอยากจะให้เธอสมหวัง แต่ฉันก็ไม่มีเงินเดือน เพราะไม่ได้เป็นข้าราชการหรือลูกจ้างประจำ แล้วก็ไม่ได้เป็นพนักงานบริษัท เงินห้าหมื่น ฉันก็พอมีหрок แต่เป็นเงินที่เขาบริจาค ถ้าเธอจะเอาไป...”

“โธ่ ไม่ครับหลวงพ่อ ผมทำอย่างนั้นไม่ได้ มันผิดเจตนาธรรมของญาติโยมเขา เขาเจตนาทำบุญ ไม่ได้ให้ผมเอามาแต่งเมีย” ชายหนุ่มปฏิเสธเป็นพัลวัน

“ก็ใครว่าฉันจะทำอย่างนั้นล่ะ ฉันยังพูดไม่ทันจบเลย”

“อ้อ หรือครับ ขอประทานโทษ ถ้าอย่างนั้นนิมนต์หลวงพ่อพูดต่อให้จบเถิดครับ”

“ไม่ต้องแล้ว ก็ส่วนที่ฉันจะพูดต่อนะ เธอพูดมาหมดแล้ว เอ แต่พอมีทางนะ เธอจะลองดูไหม ลองเอาวัดป่ามะม่วงไปจำนองกับธนาคาร” ท่านตั้งใจจะล้อเล่น หากนายสมชายคิดว่าเป็นจริง จึงรีบสนองว่า

“แหม ผมก็คิดอยู่ที่เดียว นึกว่าหลวงพ่อกจะไม่อนุญาตเสียอีก ต้องขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง ฟรุ้งนี้ผมขออนุญาตเข้าจังหวัดนะครับ” คนตกหลุมรัก มองเห็นทางสมหวัง

“เธอจะเข้าไปทำอะไร”

“ก็ไปติดต่อกับผู้จัดการธนาคารซีครับ หลวงพ่อว่าควรจะกู้ธนาคารไหนดี” เขาขอคำปรึกษา

“ธนาคารไหนก็ดีทั้งนั้นแหละ ถ้าเขายอมให้กู้ แต่เธอไม่ต้องไปให้เสียเวลาหрок เพราะฉันรู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ แล้วก็ไม่มีใครเขาทำกัน ฉันเพียงแต่ล้อเธอเล่นเท่านั้น” ถ้อยคำของท่านพระครู ทำให้ความทุกข์ที่กำลังจะลดน้อยลงนั้น กลับเพิ่มระดับขึ้นอีก นายสมชายจึง

พูดอย่างขัดเคืองว่า “เอาเถอะ หลวงพ่อไม่ตกที่นั่งอย่างผมบ้างก็แล้วไป แต่ถ้าเมื่อไหร่ที่ หลวงพ่อเป็นอย่างผม ผมก็จะไม่ช่วยหลวงพ่เหมือนที่หลวงพ่ไม่ช่วยผม” เจ้าอาวาสวัดป่า มะม่วงรู้สึกสมเพศคนเป็นศิษย์เสียหนัก จึงพูดให้สติกับเขาว่า

“สมชายเอ๋ย อายุฉันก็ปุ่นนี้แล้ว ล่วงกาลผ่านวัยมากก็มากและที่สำคัญที่สุด คือฉัน กำลังดำเนินตามมรรคาที่เป็นทางสายเอก จะให้เปลี่ยนไปเดินสายโทสายตรีนั้น ฉัน ไม่ทำแน่” เธอปิดความคิดเช่นนี้ออกจากสมองไปได้แล้ว” ลูกศิษย์วัดยังไม่หายเคืองขุ่น จึง ถึยงไปข้าง ๆ คู ๆ ว่า

“มันก็ไม่แน่เสมอไปหรอกครับ ผมเคยอ่านข่าวอยู่บ่อย ๆ คนอายุเจ็ดสิบยังแต่งงาน กับคนอายุสิบเจ็ด ขนาดถือไม้เท้าก็แหย่กัยัน ก็ยังอุตริมีเมียคราวลูกคราวหลาน นับประสา อะไรกับคนอายุเพิ่งจะห้าสิบบอย่างหลวงพ่”

“นั่นเขาเป็นฆราวาส แต่ฉันเป็นบรรพชิต ไม่เหมือนกันหรอกนะ” ท่านพระครูแย้ง เสียงเรียบ

“ถึงบรรชิตก็เถอะ บางรูปขนาดเป็นถึงท่านเจ้าคุณ ก็ยังอุตสาห์สึกมาแต่งงาน หลวง พ่จะให้ผมเอ่ยชื่อใหม่ล่ะ” ท่านพระครูเห็นว่าจะไปกันใหญ่ จึงรีบกล่าวห้าม

“สมชาย สมชาย อย่าลามาปาม เธอพูดอยู่กับฉันสองคนเท่านั้น อย่าลามาปามไปถึงคน อื่น ใครจะเป็นอย่างไรก็ช่างเขา กรรมของเขาทำมาอย่างนั้น แต่ที่ฉันกล่ารับรองกับเธอว่า จะ ไม่เป็นอย่างเขา ก็เพราะฉันไม่ได้ทำกรรมมาอย่างนั้น ฉันปรารถนาพระนิพพาน ไม่ใช่ กามคุณห้า” นายสมชายเห็นว่าถึงอย่างไรก็ไม่สามารถจะเอาชนะท่านได้ จึงนั่งเสีย ท่าน พระครูรู้ว่าเขายังไม่หายหงุดหงิด จึงพูดให้กำลังใจว่า

“อย่าวิตกทุกข์ร้อนไปเลย อนาคตยังมาไม่ถึง แต่ฉันก็ขอรับรองว่า เธอต้องได้แต่งงาน กับผู้หญิงคนนี้อย่างแน่นอน เพียงแต่ต้องรอเวลาหน่อยเท่านั้น” คนฟังรู้สึกใจมาเป็นกอง จึง กลับมาเป็นสมชายคนเดิมอีกครั้ง

“หน้อยของหลวงพ่อนะ ก็ปีครับ อย่าให้ผมถึงต้องตะบันน้ำกินนะครับ”

“ก็ไม่แน่ ถ้าเธอปรารถนาเช่นนั้นก็อาจเป็นไปได้”

“แต่ถ้าไม่ปรารถนาล่ะครับ” ศิษย์ก้นกุฎิเริ่มมีอาการยั่วเย้า

“ไม่ปรารถนาอะไร”

“ไม่ปรารถนาเช่นนั้นนะครับ” ผู้มิใช่ “ญวน” โดยกำเนิด เจตนายวน

“หายหงุดหงิดแล้วหรือ” ท่านพระครูย่อนถาม

“ผมนะหรือ หงุดหงิดเรื่องอะไรครับ” คนถามแสรังตีหน้าเหลือ

“เรื่องไม่มีเงินไปซื้อบ่วงมาผูกคอ นะสิ”

“แหม หลวงพ่อพูดอะไรยังงั้น กะเดี๋ยวผมก็เปลี่ยนใจไม่ตบไม่แต่งมันซะเลย” คนพูดปากไม่ตรงกับใจ

“ดี ฉันทขออนุโมทนา ยิ่งบวชได้ตลอดชีวิตได้ยิ่งดี”

“หลวงพ่อกับ” คนเป็นศิษย์ตั้งใจลากเสียงให้ยาวแล้วว่า

“ก็ถ้าบวชกันซะหมด แล้วใครจะมาขับรถให้หลวงพ่อนั่งล่ะครับ หรือว่าหลวงพ่อกิจจะขับรถเองครับ”

“อยากรู้ก็ลองบวชดีสิ”

“ยังไม่กล้าลองหรอกครับ ยังไม่กล้า เดี่ยวเกิดตืดใจ บวชแล้วไม่ยอมสึกเหมือนหลวงพ่อก่อนผมก็อหmayขันหมากนะซีครับ”

“แต่ประเพณีโบราณเขาต้องบวชก่อนเบียดนะ นี่เขาคิดจะเบียดก่อนหรือไง”

“ก็ดวงผมมันเป็นยังงั้นนี่ครับ” คนพูดโยนกลองไปให้ “ดวง”

“เธออย่าให้ดวงมากำหนดเธอสิ เธอควรจะทำหนดดวง มันถึงจะถูก”

“จะถูกยังงั้น ก็ต้องแพงกว่าเผือกอยู่ดีนั่นแหละครับ” ท่านพระครูฐีสักกิงจึงย้อนถามว่า

“อะไรแพงกว่าเผือก พูดเรื่องดวงอยู่ดี ๆ ไหงเอาเผือกเข้ามาเกี่ยวข้อง”

“ก็มันซีครับ ที่หลวงพ่อบอกว่า “มันถึงจะถูก” ผมก็ว่าถูกยังงั้น ก็ยังแพงกว่าเผือกอยู่ดี หรือว่าหลวงพ่อกเคยเห็นเผือกแพงกว่ามันครับ”

“สมชาย เธอเคยไหม ที่อยู่ดี ๆ ก็เห็นดาวระยิบระยับไปหมดทั้งที่ความจริงไม่มีดาวสักดวงบนท้องฟ้านะ เคยหรือเปล่า” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงถามอย่างเหลืออดเหลือทนเต็มที

“ไม่แค้ยไม่เคยครับหลวงพ่อก แล้วผมก็ไม่อยากจะมีประสบการณ์อย่างนั้นด้วย ก็พอจะรู้ ๆ ว่ามันคงไม่สนุกนักหรอก” นายสมชายว่า

“ถ้าอย่างนั้น ก็เปลี่ยนเรื่องพูดได้แล้ว ชื่นพูดเรื่องนี้ต่อไป ประเดี๋ยวอาจจะได้ประสบการณ์ที่เธอไม่พึงปรารถนา ที่แนะนำนี่เพราะหวังดีหรอกนะ”

“ใครจะเป็นคนให้ล่ะครับ หรือว่าหลวงพ่อกจะให้ อย่านาครับ ผมไม่อยากเป็นต้นเหตุให้หลวงพ่อกต้องอาบัติ เกิดผมตายละก็ หลวงพ่อกต้องอาบัติปาราชิกเที่ยว นะครับ”

“รับรองว่าฉันไม่ต้องอาบัติแน่ เพราะกรณีนี้ไม่มีผู้กระทำ มีแต่ผู้ถูกระกระทำเท่านั้น”
ท่านพระครูเล่นสำนวนบ้าง

“มันก็ไม่สมเหตุสมผลตามหลักกรรมที่หลวงพ่อกเคยสอนนะสิครับ เอ หรือว่ากรรมมัน
คอร์ปชั่น” เขาทำที่ครุ่นคิด

“ใส่ร้ายกรรม ระวังกรรมจะเล่นงานเธอ เดี่ยวจะมาหาว่าฉันไม่เตือน วจีกรรมนั้น ถึง
จะไม่มีผลมากเท่ามโนกรรม แต่มันก็ทำให้คนพันหักมามากต่อมากแล้ว” ได้ผล เพราะครั้งนี้
นายสมชายปิดปากเงียบ มิใช่กลัวว่าท่านพระครูจะทำร้าย ทว่าตัวเขาเริ่มจะมองเห็นทุกข์
โทษแห่ง “วจีกรรม” นี้กรรมที่คนโบราณเขาสอนไว้ว่า “พูดไปสองไพเบี้ย นิ่งเสียตำลึงทอง”

“หลวงพ่อกครับ ถ้าแก่อิมจะไปเกิดที่ไหนครับ ทุกติหรือสุคติ”

“อ้าว ทำไมเปลี่ยนเรื่องซะแล้วล่ะ” ท่านพระครูแกล้งยั่ว

“ก็ผมเคารพนับถือหลวงพ่อก จึงต้องเชื่อฟังหลวงพ่อกสิครับ”

“งั้นหรือ แต่กว่าจะเชื่อฟัง ก็เล่นเอาฉันเหนื่อยเลย เอาเถอะสำหรับเรื่องของเธอ ฉัน
รับรอง ปีนหน้าได้แต่งงานแน่ รอไหวไหม”

“ไหวครับ แต่ผมขอไม่บวชนะครับ เพราะห่วงว่าจะไม่มีคนขับรถให้หลวงพ่อก”

“ตามใจ แต่ต้องเข้ากรรมฐาน ๑๕ วัน แล้วก็ต้องปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ถ้าทำได้ก็จะได้
กุศลแรงกว่าพวกที่บวชจิม ๆ จ๊า ๆ เสียอีก”

“ครับ ผมยอมรับข้อเสนอนี้ แต่ใน ๑๕ วัน ที่ผมเข้ากรรมฐาน หลวงพ่อกต้องไม่รับนิมนต์
ไปข้างนอกนะครับ ผมจะได้ไม่รู้สึกละเลยต่อหน้าที”

“ก็ได้ แต่มีเงื่อนไขว่า ถ้าเจ้าภาพเขาอาสารับส่ง ฉันก็รับนิมนต์ได้”

“ครับ แต่หลวงพ่อกต้องไม่รับนิมนต์ติดต่อกันทั้ง ๑๕ วัน นะครับ”

“แต่วันพระ ฉันก็งดรับนิมนต์อยู่แล้ว”

“แต่...หลวงพ่อกครับ”

“แต่อะไรอีกล่ะหือสมชาย”

“คือผมซักจะเวียนหัวกับคำว่า “แต่” เสียแล้วครับ เราเลิกพูด “แต่” กันดีไหมครับ

“แต่ฉันยังไม่อยากเลิกนี่” ท่านพระครูยั่วอีก

“ถ้าอย่างนั้นก็นิมนต์หลวงพ่อกพูดเถอะครับ แต่ผมไม่พูดแล้ว”

“นั่นไง ขนาดว่าไม่พูดก็ยังเปลว “แต่” ออกมาจนได้”

“ก็มันลืมนี่ครับ แต่ต่อไปนี่ผมจะไม่ลืม”

“เอาเถอะ ๓ ฉันทักจะเวียนหัวเหมือนกัน สรุปว่าเรื่องของเธอก็ไม่มีปัญหาและอุปสรรคแต่ประการใด และฉันทักขบอกว่า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ฉันทักตั้งเงินเดือนให้เธอเดือนละหนึ่งพันบาท ย้อนหลังไปถึงเดือนที่เธอเริ่มมาทำหน้าที่ขับรถให้ฉันทัก แต่ก็มีเงื่อนไขว่า”

“แน่ะ หลวงพ่อ “แต่” อีกแล้ว”

“เออหน้า อย่าซักไปให้เรือเสีย เงื่อนไขก็คือ ฉันทักจ่ายให้เธอก็ต่อเมื่อฉันทักมีเงินส่วนตัวที่ไม่ใช่เงินวัด คินนี้ฉันทักตั้งจิตอธิษฐานว่า ขอให้เงินส่วนตัวใช้ โดยไม่ต้องรับราชการ”

“ให้ผมอธิษฐานเองไม่ดีกว่าหรือครับ จะได้ไม่ต้องรบกวนหลวงพ่อกัน” ศิษย์ก้นกุฏิพูดอย่างเกรงใจ

“คนที่ไม่ได้ทำไว้ก็อธิษฐานไม่ขึ้นหรอกสมชาย ไม่งั้นก็อธิษฐานให้รวยกันหมดทุกคนแล้ว ของอย่างนี้มันต้องทำต้องสร้างไว้ก่อน กรรมไม่เคยคอร์รัปชั่น” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงอธิบาย

“หรือครับ ถ้าอย่างนั้น ผมก็ขอกราบขอบพระคุณ ที่หลวงพ่อกับคุณอธิษฐานเพื่อผม ถ้าแกฮิมแกไปเกิดที่ไหน”

“เธออยากรู้ไปทำไมกัน”

“รู้ไปประดับความรู้ นะครับ เพื่อสอนตัวเองด้วย”

“งั้นฉันทักก็จะบอก แต่ก่อนอื่น ฉันทักขอถามเธอก่อนว่า คนที่ดับจิตในขณะที่ยังห้วงลูกห้วงเมียนะ จิตเขาเป็นอย่างไร

“จิตมีโลภะครับ”

“แล้วคนที่ตายขณะที่จิตมีโลภะ จะไปเกิดทุกคติหรือสุคติล่ะ”

“ทุกคติครับ ไม่เป็นเปรต ก็ต้องเป็นนอสุรกาย อย่างใดอย่างหนึ่ง”

“ถูกแล้ว ฉันทักกำลังจะบอกเธอว่า นายฮิมเขาไปเกิดเป็นเปรต”

“แล้วหลวงพ่อกับคุณช่วยเขาหรือครับ”

“ช่วยไม่ได้ ก็เขาไม่มีทุนเดิมอยู่เลย คนที่ฉันทักจะช่วยได้นั้นจะต้องมีทุนเดิมน้อยหกลีบเปอร์เซ็นต์ ทุนที่ว่านี้หมายถึงกุศลกรรม ถ้าใครมีกุศลกรรมอยู่หกลีบเปอร์เซ็นต์ แล้วมาให้ฉันทักช่วยก็พอจะช่วยได้ แต่เขาก็ต้องช่วยตัวเองด้วย อย่างเช่น

ฉันบอกให้มาเจริญกรรมฐานเพื่อเพิ่มทุน ถ้าเขาไม่มาหรือมาแต่ไม่ปฏิบัติจริงจัง ก็ไม่ได้ผล แก่กรรมไม่ได้”

“เรื่องของกรรมนี่ลึกซับซ้อนจริงนะครับ หลวงพ่อ คนบางพวกก็ก่อกรรมทำชั่วโดยไม่กลัวบาป ขนาดหลวงพ่อดักเตือน เขาก็ไม่ยอมเชื่อฟัง”

“เพราะกรรมเขาทำมาอย่างนั้น”

“ครับ นึก ๆ ดูก็น่าเข้าใจเหมือนกัน คนทุกคนตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม แต่บางคนกลับไม่เชื่อกรรม ผมโชคดีที่ได้มาอยู่ใกล้หลวงพ่อ ไม่งั้นก็คงไม่เชื่อเหมือนกัน”

“เอาละ ๆ จบบทสนทนากันเสียที จะถึงทางแยกเข้าวัดแล้ว ดูซ้ายดูขวาให้ดีล่ะ ประเดี๋ยวจะไม่มีโอกาสได้แต่งงานกับเขา” ท่านพระครูเตือน

“ถึงมีโอกาสนี้ไม่แต่งงานหรือครับหลวงพ่อ แหม อยู่ดีไม่ว่าดี จะให้ไปแต่งงานกับภูเขาสีแล้ว แต่งกับคนยังพอว่า” ลูกศิษย์วัดไม่วายเล่นลิ้น เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงไม่ได้ตอบ เพราะต้องทำหน้าที่มองซ้ายขวา ช่วยคนขับซึ่งพูดมาก ปากไม่ค่อยได้พักผ่อนเช่นนายสมชายผู้นี้

เมื่อรถตู้สีครีมเลี้ยวขวาออกจากถนนสายเอเชีย นายขุนทองซึ่งมานั่งตักรถอยู่ที่ศาลาตรงปากทางเข้าวัด ก็วิ่งมาสักดหน้ารถ นายสมชายจึงจ้อจรรับเขาขึ้นมาด้วย

“ไปไหนมาขุนทอง สามทุ่มกว่าแล้ว ยังไม่หลับอีกหรือ” คนขับตั้งคำถาม

“หลับได้ไงล่ะพี่ เหมือนอีตาคคนนั้นจนอ้วกแตกอ้วกแตน เลยต้องหนีมานั่งที่ศาลา” นายขุนทองตอบ แล้วรายงานท่านพระครูว่า

“หลวงลุงชะ มีตาคคนนั้นมารอหลวงลุงอยู่ที่กุฏิ หนูพาไปห้องพักก็ไม่ยอมไป แกว่าแกป่วยมาก เดินไม่ไหว”

“เดินไม่ไหวแล้วมาถึงกุฏิเข้าไดยังไง หรือว่ามีคนหามมา”

“ก็ไม่ทราบเหมือนกันชะ หนูกำลังจะปิดกุฏิตอนเกือบ ๑ สองทุ่ม แกก็เดินโซซัดโซเซเข้ามาแล้วก็นอนร้องโอย ๆ อยู่หน้าอาสนะหลวงลุงนั่นแหละ”

“แสดงว่าเขาป่วยมาก แล้วเอ็งทิ้งเขาไว้อย่างนั้นนะหรือ ทิ้งแขกของข้าซึ่งกำลังป่วยหนักให้นอนอยู่อย่างนั้นหรือขุนทอง” ท่านเอ็ดหลานชาย

“โธ่ หลวงลุงชะ หนูทนไม่ไหวจริง ๆ แกเหมือนอย่างร้ายกาจ ขนาดหนูเข้าไปหลบอยู่ในห้อง กลิ่นเหม็นนั้นก็ยังตามไปราวี หนูอ้วกชะไม่มีดี ทนอยู่ได้สักครึ่งชั่วโมง ก็ยอมแพ้ เลยเดินเล่น ๆ มาจนถึงศาลานั่นแหละชะ” หลานชายชี้แจง

“เขาเป็นอะไร ถึงได้เหม็นขนาดนั้น”

“หนูก็ไม่ทราบอะ สงสัยคอแจะเน่า น้ำเหลืองไหลเยิ้มเลย”

“แล้วเขามาจากไหน เอ็งถามหรือเปล่า”

“หนูไม่กล้าถามอะ กลัวกลิ่นเน่าเข้าปาก แต่เข้าจุมูกก็เกือบตายแล้ว” นายสมชายอดรันทนไม่ได้ จึงเอ่ยขึ้นว่า

“เอ็งพูดเกินความจริงแล้วมั้งขุนทอง คนเป็น ๆ อะไรจะเหม็นขนาดนั้น” นายขุนทองชักอารมณ์ไม่ได้ด้วยดูเหมือนไม่มีใครเชื่อในสิ่งที่เขาบอกกล่าว จึง “แ่วด” ใส่คนอายุมากกว่า

“ไม่เชื่อเดี๋ยวพี่ก็ไปดูเองแล้วกัน แล้วจะรู้ว่าหนูไม่ได้โกหก” พอดีกับรถแล่นมาจอดที่ด้านหลังกุฏิ ทันทีที่ก้าวขาลงจากรถ ท่านพระครูก็มีอันต้องกำหนด “กลิ่นหนอ” ข้างฝ่ายนายสมชายถึงกับบ่นอวบ

“อะไรกันวะขุนทอง รุนแรงถึงขนาดนี้เชียวหรือ”

“เป็นไง หนูโกหกหรือเปล่า” ฝ่ายนั้นได้ทีจึงย้อนให้ แล้วหันไปพูดกับท่านเจ้าของกุฏิว่า “หลวงลุงอะ คึนนี้หนูขออนุญาตไปนอนกับหลวงพี่บัวเฮียวนะอะ ชีนนอนที่นี่มีหลัวอ้วกทั้งคึน” ท่านพระครูรู้นิสัยของหลานชายที่คิดเสมอว่าตัวเองเป็นผู้หญิง จึงไม่อนุญาต ด้วยเกรงพ่อตัวดีจะไปทำให้พรหมจรรย์ของภิกษุหนุ่มต้องมัวหมอง

“ไปไม่ได้ เอาเถอะ ขำอนุญาตให้เอ็งขึ้นไปนอนบนห้องนายสมชาย แล้วให้เจ้าของห้องไปนอนที่กุฏิพระบัวเฮียวแทน”

“ขอบพระคุณครับหลวงพ่อ เดี่ยวผมเก็บรถแล้วก็จะไปอาบน้ำที่นั่นเลย โอ้ย ชีนอยู่คงต้องอ้วกแข่งกับเจ้าขุนทองมัน” นายสมชายว่า แล้วจึงนำรถเข้าไปเก็บ

ฝ่ายนายขุนทองก็กระพืดกระพืดเดินเอามืออุดจุมูกเข้าไปในกุฏิ แล้วก็ขึ้นไปนอนชั้นบน ท่านพระครูไม่ว่าอะไร เพราะแม้ท่านเอง ก็ยังแทบทนไม่ได้ “เมื่อเดินไปหนึ่งที่อาสนะ กลิ่นนั้นก็รุนแรงยิ่งขึ้นจนท่านเกือบจะต้องใช้มือปิดจุมูก

เห็นท่านเข้ามา บุรุษวัยหกสิบพยายามยันกายลุกนั่ง แล้วกราบท่านสามครั้ง “หลวงพ่อครับ ช่วยผมด้วย โอ้ย ทรมาณเหลือเกิน” เขาพูด พลังส่งเสียงครวญคราง

“โยมเป็นอะไรมา” ท่านเจ้าของกุฏิถาม

“โอ้ย...หมอเขาว่าเป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลืองครับ ผ่าตัดมาแล้วสองครั้งก็ไม่หาย มันเหม็นเหลือเกินครับ หลวงพ่อ โอ้ย..ผมกะจะมาตายอยู่กับหลวงพ่อ
”

“อ้าว นี่หนีลูกหนีเมียมานี่นา ไซ้หรือเปล่า” ท่านจำเป็นต้องใช้ “เห็นหนอ” เข้าตรวจสอบเพื่อช่วยให้คนเจ็บไม่ต้องพุดนาน

“ครับ” เขาสารภาพ

“ไม่ได้ ทำอย่างนั้นไม่ได้ เอละขอให้ออกชื่อและที่อยู่มา ถ้ายังไงอาตมาจะได้ส่งข่าวไปให้ลูกเมียได้ อย่าพุดปดนา อาตมารู้ว่า โยมมาจากเชียงใหม่ เคยเป็นอาจารย์สอนที่วิทยาลัยเกษตรกรรม ไซ้ไหม แล้วภรรยาเป็นเจ้าของร้านขายผ้าไหมในเมือง ลูกชายเป็นปลัดอำเภอ ลูกสาวเป็นพยาบาล ถูกหรือเปล่า”

“ถูกครับ โอย ทำไมหลวงพ่อบทราบ” ถามด้วยความสงสัย

“ก็กฎแห่งกรรมของโยมบอกอาตมานะซี ไหนบอกชื่อและที่อยู่มาก่อน แล้วที่มานี้ เพราะเพื่อนบ้านแนะนำมาไซ้ไหมเล่า”

“ถึงผมไม่บอก หลวงพ่อก็ทราบนี่ครับ โอย..” บุรุษนั้นรู้สึกศรัทธาในตัวท่านขึ้นมาทันที มิเสียดแรงที่ลงทุนจ้างรถแท็กซี่มาส่งด้วยราคาถึงห้าร้อยบาท

“แต่อาตมาต้องการให้โยมบอกเอละ ช่วยจดใส่สมุดเล่มนี้ให้ด้วย อาตมาจะเก็บไว้เป็นหลักฐาน” ท่านส่งสมุดเล่มหนาให้ อดีตอาจารย์วิทยาลัยเกษตรกรรมรับมา หากไม่สามารถเขียนได้ จึงเรียนท่านว่า

“ผมไม่สามารถเขียนได้ครับหลวงพ่อ” แม้อายุจะแก่กว่าท่านถึงสิบปี หากก็เรียกท่านว่า “หลวงพ่อ” อย่างเต็มอกเต็มใจ รู้สึกเหมือนว่าทุกขเวทนาลดลงเมื่อได้พุดคุยกับท่าน

“ปวดมากจนเขียนไม่ได้หรือ” ท่านพระครูถาม รู้ว่าเขากำลังต่อสู้กับทุกขเวทนา จึงแผ่เมตตาจิตไปช่วยให้ทุเลาลง

“ที่เขียนไม่ได้เพราะไม่มีปากกาครับ ผมไม่ได้เอาปากกามา” ตอบโดยไม่ต้องผสมด้วยเสียง “โอย” เพราะได้รับกระแสแห่งเมตตาโดยที่เจ้าตัวไม่รู้

“อ้าว แล้วก็ไม่ต้องบอก อาตมานึกว่าปวดมากจนเขียนไม่ได้เสียอีก” พุดแล้วจึงส่งปากกาให้ บุรุษวัยหกสิบรับมาแล้วเขียนชื่อ นามสกุล พร้อมทั้งที่อยู่ของตนลงในสมุดแล้วส่งคืนให้ท่าน

“อ้อ ชื่อชิตหรือ”

“ครับ”

เจ้าอวาสวัตป่ามะม่วงมองหน้าอาจารย์ชิต และเห็นกฎแห่งกรรมของเขาอย่างทะลุปรุโปร่ง ทว่าบุรุษผู้นี้กลับไม่เห็นกฎแห่งกรรมของตัวเอง! มีต่อ.....๕๒